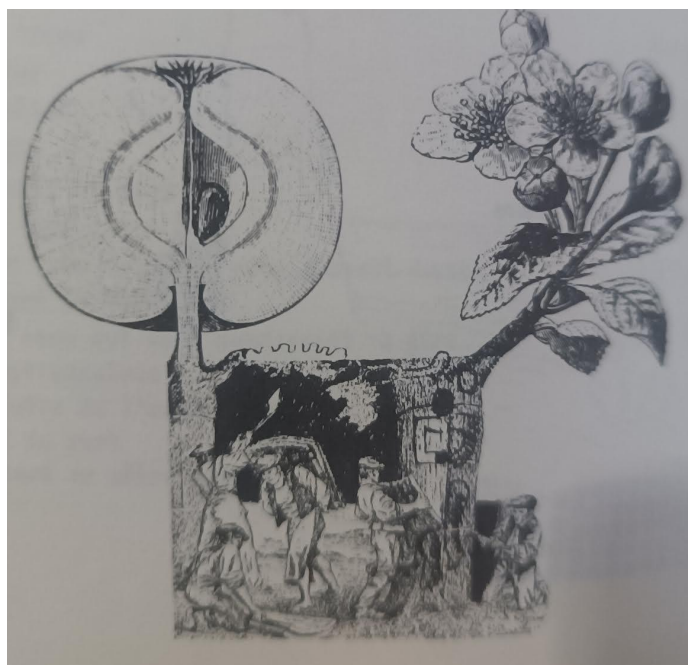

Bestiari, aubres, vinhas

Cercatz un libre per vos relaxar aqueste estiu ?

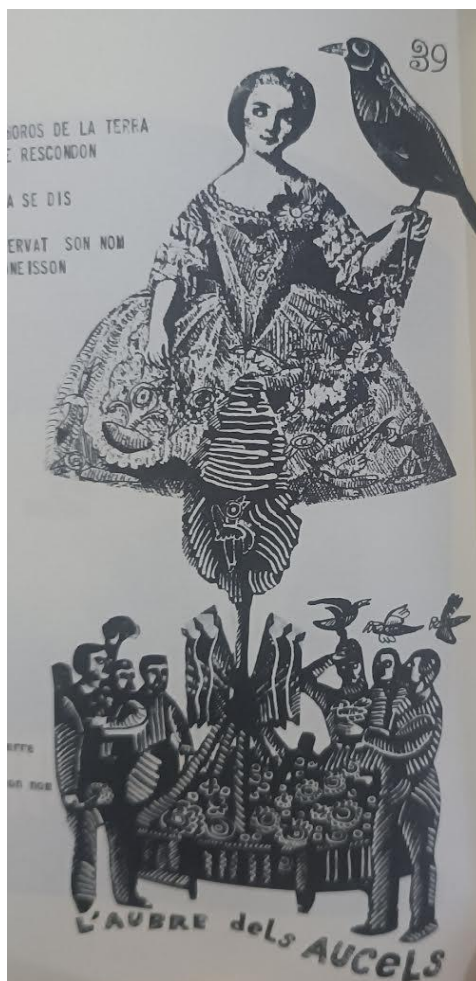

Poesia occitana e figuracion descabestrada : son los ingredients del libre Bestiari, aubres, vinhas, un recuèlh de poemas de Joan Maria Petit, illustrat per Peire Frances.

Es un obratge fòrça singular : los poemas son escrits en òc, e i a una traduccion al francés per cadun. Son cortets, dins una lenga simpla. Parlan de la vida vidanta, de las bèstias, la natura, de còps d'un biais absurde, de còps amb un peçuc d'umor : *"la formiga pren la mesura de la tèrra, amb son artelh e puèi pòrta lo compte al trauc de paur de lo perdre en camin"*.

Las illustracions de Peire Frances donan al obratge una fòrma originala.

L'artista es un especialista de la figuracion liura, o descabestrada : una mescla de dessenh, de bèlas tipografias, croquis, serigrafias, colatges, que subliman l'imaginacion atipica del poeta.

Es un libre artesanal de l'edicion Vent Terral situada en Segala. I a sonque 100 exemplars estampats, alara, anatz leu-leu a vòstra librariá independenta preferida !!

Claire LENOËL

Marcèu Esquieu - Biografia

Marcèu Esquieu, nasquèt lo 19 de març de 1931.

En 1973 fondèt l'Escòla Occitana d'Estiu amb sos amics Cristian Rapin e Joan Rigosta. Tota sa vida metèt en lum los autors occitans oblidats coma Jasmin, Paul Froment e fòrça autres.

A la television, sus FR3 Marcèu Esquieu animèt l'emission pedagogica « Parlar occitan ». Publiquèt de tèxtes nombroses dins la revista « Camins d'Estiu ».

Foguèt tanben un contaire de tria que presentava sas òbras dins de luòcs variats en particular dins las escòlas. Demest sas creacions citam *Contes de las Doas Bocas* o *Nuèit contarèla*.

Marcèu Esquieu se moriguèt lo 2 de genièr de 2015.

Daniel DE BERGERAC

Primièr image del generic de l'emission "Parlar Occitan"

Memòria de la Granda Guèrra

En legissent un numèro de la revista LO DIARI, trobèri un article de Camilla Bilhac, professora e animatritz d'occitan dins Arièja. Aquel article m'esmoquèt per doas rasons.

D'en primièr, parlava de Peire Dantoine, un òme sortit de Carcassonna coma ièu. Aquel òme èra antimilitariste mas faquet la Guèrra de 14 dins l'infantaria, dins las trencadas. D'en second me fa pensar a mon papet, qu'el tamben foguèt mobilizat e cada dimenge a taula nos parlava de la guèrra. Mas èrem joves e nos fotiam d'el en disent que repapiava ! Ara qu'es mòrt, regretam d'aver pas parlat mai amb el.

Lo Dantoine foguèt una figura de Carcassonna. Era un dessenhair que publicuèt en 1932 un libre de BD per mostrar l'horror qu'aviá viscut. Se servissiá de l'umor, lo sol mejan possible de suportar la condicion de soldat. Lo libre de Dantoine foguèt tornat editar fa gaire de temps.

Maria DE CARCASSONNA

La familha Gayant e los douaisencs dins la cort de l’Ostal de la Comuna de Douai

Gayant, qu’es aquò ?

Gayant (substantiu picard per « gigant ») designa aquí lo personatge del meteis nom que simboliza la ciutat de Douai, una vila mejana de Nòrd de França que foguèt lo capluòc administratiu de Flandes al sègle XVI aital coma la comuna mai miègjornala dels Païses Baisses espanhòls.

Cap a las annadas 1970, los estatjants del bacin minièr l’escaissèron “lo pichòt Paris” (coma o faguèron per exemple los romaneses a la fin del sègle XIX amb lor capitala, Bucarest); uèi, Douai demòra mai que mai coneguda pel campanal de son Ostal de Comuna que foguèt descrich per Victor Hugo coma lo “mai polit [qu’aviá] pas jamai vist.”

L’ipotèsi mai probable es que los espanhòls introdusiguèron los gigants dins Flandes, valent a dire que los gigants catalans serián anteriors als gigants flamencs. La tradicion dels gigants processionala vendrà comuna a l’encòp dins Nòrd de França, Belgica e Catalonha, mentre qu’al meteis sègle XVI apareguèron d’animals totemics pel territòri occitanofòn, notadament en Provença (Bocas de Ròse) e Lengadoc (mai que mai dins Erau).

Lo personatge de Gayant apareguèt en 1531 jos la forma d’un gigant processional puèi sa femna Marie Cagenot auriá fach sa primièra aparicion l’annada seguenta (mas aquò’s discutible segon d’istorians). Enfin, lors enfants Jacquot, Fillon e Bimbin mai d’un sègle mai tard, respectivament en 1675, 1687 e 1715.

Uèi, podèm tornar trapar la familha Gayant dins l’encastre de las Fèstas del meteis nom (“Fêtes de Gayant”), un eveniment que demòra fòrça popular demèst los douaisencs.

Vincenç BLASSELLE

Gayant e Marie Cagenon, los dos gigants de Douai, dins la carrèira de la Comuna, amb lo campanal (“beffroi”) de l’Ostal de Comuna de Douai en rèireplan.

Passion croquet
Lo grand retorn del croquet

Anujós lo croquet ? Un afar de grand ? Pas brica ! Las merçariás son pas jamai estadas tan claufidas, las rets socialas vos propausan un fum de contengut sus la question, amb de tutòs e de patrons, e quitament de concorses. Lo croquet, qu'es aquò ? Es l'art de fargar de peças textilas amb de fial de lana o de coton e una unenca agulha en fòrma de croquet. Uèi lo croquet regropa una comunitat benvolenta e intergeneracionala que tòrna inventar la practica amb de colors novèlas, de matèrias novèlas e d'objèctes innovadors.

Lo grand succès de la novèla generacion de croquetaires : los amigurumis, de figurinetas o peluchetas, que pòdon representar de pichons animals, de personatges, de fruts, de còcas, tot es possible ! Son plan manhacs e sustot son de bon croquetar perque la major partida dels amigurumis se fan en malhas sarradas, lo punt lo mai aisit. Aqueste art meditatiu es pas sonque una activitat solitària pr'amor que los afogats se retròban ara tanben per de rendètz-vos ludics coma de cafe-croquets o de cine-croquets.

Lo revèrs de la medalha d'aquesta mòda : la capitalisacion del croquet. Ara fòrça croquetairis crompan lor fials dins de grandas cadenas de mercats coma Happywool o sus Amazon. Lo croquet ven de mens en mens un artesnat perque utilizan de matèrias industrialas. Alara daissem pas las grandas empresas nos raubar aquò per ne far un léser del capitalisme. Cromptem de lana artisanala alprèp de pichons productors o de lana de segonda man ! Privilegiem lo circuit cort ! Valorisem l'artesenat e la lentor !

Julie ROUSSEAU